

DINE TÆLG -
DU BESTEMMER
HANDLINGEN!

Helle Perrier

FROSTBID

MIKAS BOG

• KLOBEBOGER •
• KLOBEBOGER •

KRABAT

Frostbid
Af Helle Perrier
Copyright Helle Perrier og Forlaget KRABAT 2021
Redigering: Tenna Vagner
Korrektur: Inge Greis
Omslag og illustrationer: Aske Schmidt Rose
Opsætning: Joanna De Romanus

1. udgave, 1. oplag
Trykt 2021 af Toptryk
ISBN 978-87-93974-89-0

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copydan, men kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget KRABAT <https://forlagetkrabat.dk>

K:
Statens
Kunsthøj
Kunsthøj

Helle Perrier

FROSTBID

MIKAS BOG

Nyhafen. Den sidste by i en frossen verden. Bygget, da kulden først kom. Den Store Frost, kalder I det. Efterhånden tårnede sne og is sig op omkring byen som enorme, hvide mure, man kun kan se toppen af på de helt klare dage.

Sneplowe, fejmaskiner og gravemaskiner kører nat og dag. De sørger for, at byen ikke bliver begravet i sne, mens murene vokser snefnug for snefnug. For at forlade Nyhafen, skal du med den store elevator hele vejen op til overfladen.

På toppen venter den værste kulde. Kulde, der trænger ind i dit inderste. Helt ind i knoglerne. Så er der vinden. Stormene hvirvler uafslædt sne ned over byen.

Det er umuligt at overleve ret længe væk fra byens sikkerhed. Så du bliver og drømmer om, at der findes steder uden kulde og ismure. Steder, hvor du kan være fri.

I midten af byen ligger reaktoren. Den giver varme nok til 2300 år mere, siger de lærde.

Vi må håbe, de lærde har ret.

I Frostbid bestemmer DU.

Fortællingen er en række korte historier, der er kædet sammen. Nogle gange bliver du ført videre. Andre gange skal du beslutte, hvor hovedpersonen skal hen, eller hvad han gør. Handlinger, der kan virke trivielle, er måske i virkeligheden skæbnesvangre.

I Frostbid er du Mika, en dreng på femten år.

Som alle andre indbyggere i Nyhåfen skal Mika kæmpe for at overleve, og det er ikke let i en verden med isnende kulde og et samfund styret af vold og strenge love. Tør du tage med til Nyhåfens frosne gader?

1

Du ryster i morgenkulden. Der er rim på sengetæppet. RÅDET har besluttet at skrue ned for varmen om natten. For fremtidens skyld, skal vi spare på reaktorkernen. For fællesskabets skyld. For Nyhafen. Der har lige været en voldsom snestorm på overfladen, og så er natterne altid ekstra kolde. Du strækker dig og trækker i tøjet med rystende hænder. Mor venter nedenunder sammen med far og din lillesøster, Sida.

I køkkenet sætter du dig ved ventilationskanalen og slapper af i den varme luft, der strømmer ud. Mor sætter en tallerken foran dig.

Havregrød igen! Hvorfor skal I altid have havregrød? Det spiste man også før, alt frøs til. Dengang der var grønne marker, og træer og planter kunne gro. Du har set filmene og billederne fra en isfri verden i skolen og tænker tit på, om havregrød mon smager anderledes, når kornet har vokset i solskin. Nu gror det i store hangarer under jorden med kunstigt sollys.

Far rejser sig og trækker i sin tykke jakke og de tunge

støvler. De er ved at bryde noget af muren ned og grave ud til en udvidelse af Nyhafen. Far ligner en, der glæder sig til, det er overstået.

Sparsomt lys strømmer ind gennem bittesmå vinduer øverst i de tykke betonmure. Alle husene i Nyhafen ser sådan ud. Tykke mure. Små vinduer. Lukkede døre.

Alle, der kan arbejde, skal arbejde for Nyhafen. Man skal bidrage, hvis man vil leve.

Overleve.

Snart er det din tur til at slide i kulden, for du er næsten gammel nok til at gå på arbejde.

”Tak for mad.” Du glider ned af stolen.

”Hvor tror du lige, at du skal hen?” Mor ser alvorligt på dig.

”Jeg har en aftale med Jons og Mille. Vi skal ...”

”Du skal ingenting, min ven.” Mor sætter hænderne i siden.

”Men ... men,” fremstammer du.

”Du er vist bare heldig, at vogterne lod jer slippe i går.” Far griber dig i armen. ”I dag tager du med mor på arbejde!”

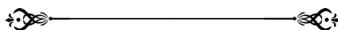
”Men ...”

Du ved allerede, det ikke nytter. Og hvis sandheden skal frem, *var* du faktisk heldig, at vogterne ikke tog jer med. Heldigvis tror dine forældre på din historie om, at I var ude efter udgangsforbud og tilfældigvis stødte ind i et par vogtere. Hvis de vidste, at I i virkeligheden var brudt ind i Faderens Hus, så ...

Sida rækker tunge.

GÅ TIL AFSNIT 14

2

Mor står i døråbningen, da du forpustet når frem. Hun har armene over kors og stirrer intenst på dig. Du slår ud med armene og stirrer tilbage. Mor har ingen jakke på, og det er tydeligt, at hun fryser, selv om hun aldrig ville indrømme det.

En flok patere i grønne kutter fra Faderens Hus haster forbi. De mumler deres uendelige bønner inde bag

hætterne. Du bøjer hovedet og lader dem passere, inden du går over vejen. Mor træder til side og lader dig komme ind.

Der er hundekoldt i køkkenet. De andre køkkenarbejdere ser lettede ud, da hun lukker døren. Når mor er i det humør, tør ingen sige noget til hende.

Mor sænker skuldrene. Hendes øjne lyner stadig, men hun virker alligevel lettet. Det var måske meget godt, du gik herhen, selv om Gode Tider lokkede. Sekundet efter trækker mor dig hen til et bjerg af kartofler og maser en skrællekniv i hånden på dig. Du sukker højt, mens mor smiler svagt og vender tilbage til en enorm støbejernsgryde på komfuret.

”Hvad så, makker? Hvad har du nu lavet?” Gordon, en stor fyr, der har arbejdet i køkkenet altid, banker sin skulder ind i din. Han samler en kartoffel op og begynder at skrælle den.

”Pas dig selv,” vrisser du.

GÅ TIL AFSNIT 15

3

Tiden snegler sig af sted. Endelig kommer Arfjæs tilbage. Han stiller sig foran dig. Et triumferende blik lyser ud af hans øjne.

”Før ham til Faderens Hus.”

GÅ TIL AFSNIT 40

4

Du retter dig op og stirrer ned i bordpladen. ”Jeg tænkte det nok!” Stemmen er velkendt. Du behøver ikke kigge op for at vide, hvem det er.

I kalder ham Arfjæs. Et rødt ar snirkler sig fra hjelmkanten og ind under masken foran munden. Visse vogtere er nogle lede sataner. Andre er onde helt ind til knoglerne. Arfjæs hører til den sidste kategori. Han har patruljeret dit distrikt, så længe du kan huske.

Du løfter først blikket, da han standser foran jeres bord.

”Hvor har I gjort af nummer tre?” snerrer han og stikker hånden i bæltet.

”Hvem?” spørger du og fortryder med det samme, for han ved, at du ved, at han udmærket godt ved, I taler om Jons.

Arfjæs’ iskolde, blå øjne stirrer på dig. Han smiler garanteret bag masken.

”I tre brød ind i Faderens Hus i aftes. 5789 og 4398 lod jer slippe. Det skulle de ikke have gjort.”

De to vogtere bag Arfjæs flytter uroligt på sig.

Du ved, det ikke nytter at benægte. Arfjæs trækker sin ildstav og åbner den med et klik. De to andre vogtere gør det samme. Metalspidserne over de lange skæfter syder og gnistrer. Hjertet hamrer i dit bryst. Mille knytter hænderne.

”Rejs jer og følg med!” kommanderer Arfjæs.

Han griber dig i armen og tvinger den om på ryggen.

 DU KÆMPER IMOD, GÅ TIL AFSNIT 31

 DU GÅR MED, GÅ TIL AFSNIT 16

5

”Vent her!” Du skubber Sida ind mod husmuren og sætter efter manden.

”Hey,” kalder du og hiver ham i ærmet.

Han vender sig forskrækket, og du rækker ham kortet.

”Du tabte det her.”

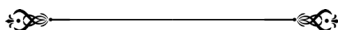
Mandens ansigt lyser op i et smil.

”Ta... Tak!” Han klapper dig på huen, som var du et lille barn. I det samme hyler fløjten på Arbejdernes Hus. Manden skynder sig videre. Du stirrer et øjeblik efter ham. Han dukker nakken og trækker sin slidte jakke sammen om kroppen. Til sidst forsvinder han om et hjørne.

Du retter på huen og sparker til en snebunke. Så småløber du tilbage til Sida.

GÅ TIL AFSNIT 21

6

Du spurter af sted. Hurtige skridt tramper i sneen bag dig.

Heldigvis kom det vist bag på dem, at du løb, så du har et forspring. Der er ikke mange, som tør stikke af fra vogterne.

I bymidtens små gader løber du i zigzag mellem

mennesker og køretøjer. Du glider på det glatte fortov, og sekundet efter griber nogen fat i dit ærme.

”Nu har jeg dig, din lille lort,” hvæser vogteren.

Du knapper jakken op og vrider dig ud af den. Vogteren standser med et forbavset udtryk og jakken i hånden. Så løber du videre. Du kender gaderne, men det gør vogterne også, så det er med at få fart på. Din hjerne arbejder på højtryk. Du kanter dig forbi en containerbil, der snegler sig af sted.

”Hop op!” lyder det fra førerhuset.

Du ser op mod chaufføren, men han vender sig ikke.

”Hvad?” puster du.

”Skynd dig, knægt. Hop op.”

Du tøver et øjeblik. Kulden bider i huden, og din sved føles som dråber af ild. Du svinger dig over siden på containeren og dumper ned i en bunke skrald.

GÅ TIL AFSNIT 70

Det er ikke noget problem at løbe fra vogterne i deres klodsede sikkerhedsudstyr. Du kender alle smutvejene heromkring.

”Har du nu lavet ballade igen, Mika?” råber Franz, en af reaktornørderne, da du drøner forbi.

”Selvfølgelig,” griner du tilbage.

Et eller andet sted i dit baghoved rumsterer det.

Noget er anderledes denne gang. Det var, som om Arfjæs var mere ... ja, du kan ikke helt sætte ord på det. Ond, måske?

”Hey, pas lige på, hva?”

”Undskyld, Minna,” stønner du i forbifarten til damen, der ser fortabt på sine varer, som triller rundt i sneen.

Nogen har moret sig med at ødelægge nogle af de mange skilte, der hænger over hele byen.

HAV **INGEN** TILLID TIL FADEREN og
ARBEJD FOR NYHAFEN **STINKER**.

OPRØR står der også på murene.

RÅDET er på jagt efter oprørere. Det er sgu da dem, vogterne skal jage – ikke dig. Du har for længe siden besluttet, at du er ligeglad. Hele den her lortheby kan drukne i smeltevand eller blive begravet i sne.

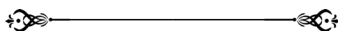
En gruppe hellige patere marcherer på række. Deres grønne kutter lyser op i alt det hvide og grå. De stirrer ned i jorden, som om sandheden findes under byens permafrosne gader. Måske var det den vej, man skulle gå? Ligge på knæ og bede og fortælle alle andre, hvad

der er rigtigt og forkert. Du tørrer en klat halvfrosset snot af læben. Nok ikke ...

Kulden krammer dig i sit bidende favntag. Først nu går det op for dig, at du ryster af kulde. Ved næste hjørne drejer du ned ad vejen til jeres hus og standser.

Hvis Arfjæs kan finde dig på kroen, kan han helt sikkert finde dig derhjemme.

GÅ TIL AFSNIT 105

8

Døren går op med det samme. Du når ikke at se, hvem der står på den anden side. Hænder hiver dig indenfor, og døren smækker i. Det er mørkt.

”Hvem ... hvad?” siger du med klaprende tænder.

”Ssh.” En ukendt mandestemme tysser på dig.

I mørket lægger nogen et tæppe om dig, og du tager taknemmeligt imod det. Du kan høre de andres åndedræt. Så lyden af støvler og stemmer. Nogen tramper forbi

udenfor, mens de råber til hinanden.

Vogtere.

Du trækker tæppet tættere om din forfrosne krop. Sammen med de fremmede står du stille i mørket, lytter og venter. Efter et stykke tid tænder nogen en lampe, der hænger over et bord.

Der er tre andre i huset ud over dig. To mænd og en kvinde. De taler hurtigt sammen med lave stemmer. Du hører kun brudstykker. Noget med Fabrikken og en vogn. På et tidspunkt synes du, de nævner Jons.

Kvinden ser nervøst på dig. Du kender hende. Det er Martha, der bor tre huse fra dig.

Hvad laver hun her? Hun har to sønner. Eller en. Den yngste døde af ... du kan ikke huske hvad, men mor og far snakkede om det, når de troede, du ikke lyttede.

”Hv-hv-hvem er I?” hakker din stemme.

En stor fyr med kraftigt, rødt skæg går hen til dig. Han lægger en enorm hånd på din skulder.

”Det er bedst, du ikke ved for meget, min ven. Gør dig klar. Du er ikke i sikkerhed her.”

Et iskoldt vindpust omfavner dig, og dine ben vakler.

Martha skubber dig blidt i ryggen. I går langs husmuren. Du ser dig over skulderen. Den gule dør er lukket igen.

”Vent her,” kommanderer Martha, og du stiller dig lydigt op ad muren. Du aner ikke, hvad der sker, men alle dine kræfter går til at holde dig oprejst og i live.

Kort efter standser en containerbil med hvinende bremses foran jer.

”Op!” Martha peger på et håndtag og nogle trin.

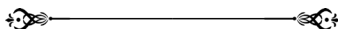
Du adlyder. Containeren er fuld af affald. Rystende svinger du benet over kanten og hopper ned i skraldet.

”Læg dig ned,” siger en stemme, du ikke kender.

Med et ryk sætter bilen i gang.

GÅ TIL AFSNIT 54

9

Du ryster af kulde. Vinden fejer ned fra den store mur og gennem byen. Det føles, som om den kommer fra alle sider, og du kan ikke finde læ. Din tynde

bluse spiddes af blæsten, og det er et spørgsmål om tid, før du fryser ihjel.

Hvor skal du gå hen? Hjem til mor, far og Sida er helt sikkert ikke en mulighed. På en mur har nogen skrevet OPRØR med rødt. Du tænker på Jons og alt det, Arfjæs sagde. Der har stået OPRØR alle vegne så længe, du kan huske, men du har da aldrig tænkt over det før nu. Der findes mennesker, som tror på noget andet end RÅDET og vogternes love. Engang sagde far, at oprørerne vil smadre jeres liv og Nyhafen.

Hvad skal du tro på?

 AF STED TIL KROEN, GÅ TIL AFSNIT 49

 **DU LØBER MOD KATAKOMBERNE,
GÅ TIL AFSNIT 33**

 **DU FORTSÆTTER MED AT
LEDE EFTER LY, GÅ TIL AFSNIT 60**

